

— Шарено пѣтленце, разкажи ни нѣщо за хубавия божии свѣтъ. Ти си видѣло много нѣща. Не си като насъ. Ние знаемъ само дърводѣлницата, отдето преди години ни донесоха въ тая стая...

Парцалената кукла, която имаше глава отъ памукъ и коса отъ царевични реси, се качваше на скрина, сѣдаше до пѣтлето и почваше да се моли:

— Миличко пѣтленце, азъ никога не съмъ излизала отъ кѣщи навънъ. Разкажи ми за чудесата на свѣта!

— Ахъ, колко сте неукни и простички всички! — казваше възгордѣно пѣтлето. — Щомъ толкова искате, ще ви разкажа...

И то почваше да разказва за панаира съ бараки и маси, отрупани съ всѣкакви нѣща, за голѣмитѣ шарени кѣлба шербетъ, които блестятъ като цвѣтни слънца; за въртележкитѣ съ кончета и лодки. Разправѣше имъ и за човѣка, който гѣлта огънь и вади панделки изъ устата си, и за цирка, дето свири музика и разиграватъ звѣрове...

И цѣлата стая слушаше омаяна до заранѣта за всички тия чудесни нѣща, които никой не бѣ виждалъ. А малкото прѣстено пѣтле бѣ живѣло срѣдъ тѣхъ цѣли четири дѣня!...

Минаха така седмици и месеци. Изтъркули се година. Пѣтлето стоеше на скрина и смѣташе, че то е най-потребно нѣщо въ кѣщи. Но единъ дѣнь Ванката отиде на новия панаиръ извънъ града и донесе отъ тамъ ново пѣтле. То бѣше съ перушина, съ очи отъ мѣниста и изглеждаше като живо. Когато Ванката спрѣ срѣдъ стаята и го наду, изеднажъ опашката му се разви и заплѣска, и то запѣ на два гласа. Всички нѣща въ стаята зѣпнаха отъ очудване. Прѣстеното пѣтле се смрази на мѣстото си. То разбра, че неговото царуване свърши. Притѣмнѣ му предъ очитѣ. Опита се да писне, да обърне внимание на себе си, но нѣмаше кой да го надуе. Сега всички гледаха новото перушинено пѣтле.

Вечерѣта, когато хората заспаха, прѣстеното пѣтле поиска да разказва. Но никой не искаше да го слуша. Куклата бѣ седнала до новия гостъ и молѣше той да разкаже нѣщо. А столоветѣ завикаха нетѣрпеливо:

— Новиятъ, новиятъ гостенинъ нека разказва!

Новото пѣтле разпери перушината си, погледна съ подигравка своето прѣстено братче и почна да разказва,